

nogen Betaling for den ikke ringe Uleilighed, der vil paaføres ham ved denne Bestemmelse, og dernæst, at Bestemmelsen ikke bliver optagen i Loven, men i Instruxen for Bygningsspecteuren. — Det Forslag, som var stillet af den 2den Landstingsmand for 10de Kreds (Lehmann) til § 96, maa jeg erklære mig imod, saaledes som det foreligger; derimod vil jeg ikke have Noget at erindre imod, at det tekniske Element skulde forøges med eet Medlem; men saa antager jeg ogsaa, at det Hensyn, som af den ærede Landstingsmand er udtalt, er skeet Fyldest. Foruden de i saa Fald af Justitsministeriet udnævnte tvende tekniske Medlemmer er der foruden Stadsbygmesteren endnu et teknisk Medlem i Commissionen, nemlig Brandmajoren, der altid er enten en Tømmermester eller en Muurmester; da der dertil altid vælges en af de dygtigste Haandværkere her i Hovedstaden, troer jeg ogsaa, at han vil kunne henregnes til Commissionens tekniske Medlemmer. Jeg maa ogsaa gøre opmærksom paa, at der er endnu et Hensyn, der taler for ikke at forøge det tekniske Element i Commissionen altså meget; det er Banfælligheden at finde Medlemmer, vel ikke en ubetinget Banfællighed — thi der kan ikke være Mangel paa Mænd her i Hovedstaden, der have Dygtighed i saa Henseende — men en Banfællighed ved at finde Mænd, der ere villige til uden vederlag at paatage sig dette Arbejde. Efter Loven tilstaaes der dem intet vederlag; Ministeriet har ingen Myndighed til at tvinge dem til at indtræde i Commissionen, det vil altså berøve paa Bedkommende, om de ville eller ei; det kan derfor være vanskeligt nok at finde 3 saadanne Mænd. Hvad Forslaget til § 102 angaaer, da er det jo ved en Trykfeil, at der er kommet til at staae 100 Rd. istedetfor 200 Rd., saaledes som jeg allerede tidligere har bemærket.

Lehmann: Det gjør mig meget ondt, at den høitærede Justitsminister ikke saa sig istand til at gaae ind paa, hvad jeg, om jeg tør bruge det spørgesfulde Udtryk, tillod mig at tilbyde, ved at antyde, at Forslaget under Nr. 24 er et saadant, som jeg vel kunde opgive,

skøndt det var ønskeligt; at opgive det nu, da det ærede Udvalg og den ærede Justitsminister paa en Maade have tiltraadt det, finder jeg ikke nogen Anledning til. Jeg kan nemlig paa ingen Maade give Afkald paa den Ret, jeg som Medlem af Thinget har til at gjøre mit Øberste for, at Forslaget under Nr. 25 gaaer igjennem. Der tales vel om, at det skulde være et Indgreb i Folks Eiendomsret; men jeg maa tillade mig at erindre om, at alle de nuværende Kjøbere lader man uantastede; her er kun Tale om de nye, der skulde opføres, og Indskrænkningen vil kun da indtræde, enten naar der skal opføres fra Ny af paa en forhen ubebygget Grund, — og da staar det jo den Bedkommende aldeles frit for at indrette sig, som han vil —, eller naar det er et nedbrændt Hus, — og saa saaer han i den fulde Assurance Erstatning — eller, naar Huset nedrives, det vil sige, naar Bygningen har staaet saa længe, at den ikke kan staae længere, — men saa er der ikke den allermindste Tvivl om, at han foruden sin Rente har indbundet sin Capital; thi under almindelige Forhold — og som bekendt have Forholdene jo en Række af Aar været meget gunstige for Husejerne — vil jo Huseieren af sin Eiendom foruden Renten tillige have Amortisation af Capitalen, saa at det Hus, der paa Grund af Alder nedrives og bygges op, har betalt sig for længe siden. Jeg troer saaledes ikke, at der kan være nogen Uret i at foreskrive en saadan Bestemmelse. Vel har den ærede Ordfører og den ærede Justitsminister gjort opmærksom paa, at Kjøbenhavn i saa Henseende ikke er undergivet lige Vilkaar. Det er ganske vist, men det er ogsaa vist, at Kjøbenhavn i det Hele ligger lavt og har fide Grunde, og, uden at ville indlade mig paa Detaillen, som jeg ikke er fuldkommen mægtig, troer jeg ikke at sige Noget, der ikke skal holde Stik, naar jeg siger, at der er flere Partier i den høiest liggende Deel af Byen, der med Hensyn til sidst Jordbund ere noksaa uheldigt stillede som den lavere liggende.